

SIK SÁNDOR KÉT VERSE.

IBOLYÁK.

*Az áprilisi réten,
Gyerekszem-kéken :
Ibolyák, ibolyák, ibolyák.
Bújócska-félve,
Mint a tavasz a télre,
De mégis diadalmas-kéken,
Mint a lebegő kék fátyol az égen,
Ibolyák, ibolyák, ibolyák.
Kék tőlük a part meg az árok :
Amerre járok,
Csupa kék, csupa kék, csupa kék a világ.*

*Nem téplek el innét,
Ó réti picinykék,
Ibolyák, ibolyák, ibolyák.
Csak egy gond aggat :
Lesz tán aki durva, leszaggat,
Aki nem simogatja pihétek,
Nem vágy lesimúlni közétek,
Mint én, öcsikék, ibolyák,
Csöpp szirmaitokkal összeremegve
Nem sir föl a boldog egekbe :
Csupa kék, csupa kék, csupa kék a világ!*

SÓHAJTÁS A HEGYEN.

Hegyek hátán járdogálok,
Üldögélek, meditálok.
A világból kiszakadtam,
Kék fölöttem, zöld alattam,
Bár közéje illeném!

Csupa lanka fenyeget látok,
Tengertáncos hegyvilágot.
Csupa hullám, csupa dallam!
Ami nincs is, belehallom,
Ami fáj is, muzsikál.

Fürge könnyű fellegárnyak
Erre jönnek, tovaszállnak.
Jaj de volna szállni kedvem!
Nézem őket irigykedve,
Mint a sárga repceföld.

Ó hogy int a tarka távol :
El a bűnös, buta mából!
Zsibbadt lelkem ó hogy lendül,
Föl a kötőfék jelenbül,
Mely kemény húsomba vág!

Felszökellni, köteletlen,
Merre zsong az ismeretlen,
Szállni, nőni, föl a fölbe,
Elsimulni amaz ölbe,
Amely egyre hívogat!

Ott az Ölben elpihenni!
Aztán újra visszalenni,
S mindenkinek, kéretetlen,
Odatárni meleg mellem,
Mint a jóságos hegyek!